

Kutsal kitaplar, insanoğlunun ilk cinayetini kıskançlığa bağlar. Olayın ilginç ve düşündürücü tarafı, kardeşin kardeşini, Allah'a yakınlaşmak için sundukları kurban sonrasında öldürülmüş olmasıdır. Kur'an-ı Kerim'de geçen, konuyla ilgili ayetleri kısaca özetleyelim: Hz Adem'in iki oğlu arasında ihtilaf çıkar. Babaları, her ikisine de, Allah'a kurban sunmalarını, bu takdirde hangisinin kurbanı kabul edilirse, onun haklı olacağını söyler. Habil'in kurbanı kabul edilir, ancak, bunu içine sindiremeyen Kabil, kardeşini öldürür. Aynı olay Tevrat'ta da anlatılır, fakat Kabil'in ismi kain Habil'in ise Hevel diye geçer.

Kur'an, dinamik tarih üzerinden insanı konu edinir ve karakterleri tahlil eder. İnsan, iyiliğe ve kötülüğe eşit olarak müsaittir. Aynı şartlarda, aynı imkanlara sahip, iki kardeşten biri hırs, kıskançlık ve öfkeyle, son derece acımasız olurken, yekdiğerinin tam bir sorumluluk bilinci içinde, nasıl " insan gibi insan" olunabileceğini göstermesi ve vahyin, iki insan profilini, iki kardeş üzerinden insanlığa sunması bu bağlamda okunulabilir.

İnsanın " benlik " duygusuna kapıldığı takdirde, pişman olacağı pek çok şeyi rahatlıkla yapabileceğini ortaya koyar kıssa. Takva ile nefsaniyet arasındaki farkı, insanın gidiş gelişlerini gösterir.

Hikayeden anlıyoruz ki, Habil kadar kabil de Allah'a inanmaktadır. Kutsala yaranmak için, aynı çabayı gösterirler. İlk insanın, ya da ailenin çocukları olması, eşit şartlar içinde olduklarını da düşündürür.

Öldürme sebebi hakkında farklı yorumlar söz konusudur. Kabil'de olmayan Habil'in sahip olduğu koyun sürüsü, Habil'in sevdiği kadının veya Habil'i seven kadının daha güzel olması ve Kabil'in de o kadına sahip olma isteği veya Kabil'in kurbanının kabul edilmemesi, bundan dolayı da kıskançlık krizine girdiği şeklinde özetlenebilir.

İnsanlar ve Toplular arasında sürekli anlaşmazlığı çıkartan temel gerçekler ya da dinamikler nelerdir diye baktığımızda, her şeye sahip olma, her şeyi yönetme ve kontrol etme, yetinmeme, bir konuyu kimseyle paylaşmama, ortak bir dünya kuramama ve böyle bir kültüre sahip olamamanın yarattığı çatışmalardır.

Bütün bunların insanın getirdiği nokta ise sadece öfkedir. Öfke kötü bir haslettir. Öfkeyle kalkan zararlar oturur sözü, boşuna söylenmemiştir. Tüm dinlerde yasaklanan kibir, kin,, haset kıskançlık, cimrilik gibi öfke de kötü huylardandır.

Kitab-ı Mukaddes, Habil'den bahsederken, "salih" yani iyi doğru veya adil sıfatlarını kullanır. Dolayısıyla kendinden feragat eden ve yaptığını en iyi şekilde, samimi ve dürüstçe yapan Habil, kardeşine asla kötülük yapmayacağını söylemesine rağmen, Kabil öfkesine ve kıskançlık duygularına yenik düşer.

Tevhit veya birlik akidesi (inancı) tam bu noktada, insanın kendisiyle mücadelesinin yol haritasını oluşturacak temel değerleri verir. Tevhit sonu gelmez ihtirasların yıkıcılığını ve sahip olunmak istenilen her şeyin geçiciliğini fark ettirip, insanı Mutlak olana yönlendirir.

Onun verdiği kadar ya da çizdiği sınırlar çerçevesinde sahip olma imkanını, aşırılıklardan kaçınmayı, aynı zamanda yekdiğerlerinin de eşit şartlarda yaratıldığını, istikamet üzere bir hayat yaşanması gerektiğini hatırlatır. Tevhit insanı, yani muvahhit (birleyen)ortak bir dünyada, adilane ve huzurla yaşama formüllerinin taşıyıcısıdır.

Ölümler, çatışmalar, gelecek korkusu, güvensizlik, huzursuzluk vb. insanların kusurlarından kaynaklanır. Yaşadığımız pek çok hadisenin temelinde, yönetenlerin, idarecilerin, mülkiyeti elinde bulunduranların istikrarsız, tutarsız, adaletsiz ve haksız tutumları vardır. Kalın sağlıcakla!